

Sygn. akt X Ga 28/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

o.o.1.Przewodniczący Sędzia SO Iwona Wańczura

o.o.2. Sędzia SO Barbara Przybyła

Sędzia SR (del.) Małgorzata Popiół (spr.)

Protokolant Grzegorz Kaczmarczyk

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2016r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w L.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 29 września 2015r.

sygn. akt VII GC 476/14

oddala apelację.

SSO Barbara Przybyła SSO Iwona Wańczura SSR (del.) Małgorzata Popiół

Sygn. akt X Ga 28/16

UZASADNIENIE

(...) Spółka Akcyjna w L. wniosła przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. pozew o zapłatę kwoty 3.923,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 maja 2013 roku oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, że na skutek wypadku uszkodzeniu uległ pojazd marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należący do J. S.. Sprawca szkody posiadał polisę OC u pozwanej. Poszkodowany zgłosił szkodę u pozwanej. Pozwana uznała swoją odpowiedzialność. Poszkodowany przeniósł na powódkę wierzytelności z tytułu szkody rzeczowej w przedmiotowym pojeździe.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, że odszkodowanie przyznane pozwanemu zostało ustalone na podstawie wyliczenia, gdyż poszkodowany nie wykazał, aby pojazd został naprawiony. Poszkodowany nie kwestionował przyznanego mu odszkodowania w kwocie 9.731,44 zł. Pozwana zakwestionowała wyliczenie kosztów przedstawione przez powódkę, a także umowę cesji wierzytelności. Wskazała ponadto, że nie była w zwłoce w spełnieniu świadczenia, gdyż

poszkodowany nie żądał zwiększenia kwoty odszkodowania. Bezzasadne było zatem żądanie powoda o zapłatę odsetek za okres przed terminem zapłaty wyznaczonym w wezwaniu do zapłaty z dnia 4 lutego 2014 roku.

Wyrokiem z dnia 29 września 2015 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził pod pozwaną (...) Spółkę Akcyjną w W. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w L. kwotę 3.729,05 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 lutego 2014 roku. Sąd zasądził również od pozwaną na rzecz powódki kwotę 1.296,06 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 14 kwietnia 2013 roku doszło do kolizji drogowej. Sprawca zdarzenia był objęty ochroną ubezpieczeniową pozwaną w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. W wyniku zderzenia uszkodzeniu uległ pojazd marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do J. S.. W postępowaniu likwidacyjnym pozwana uznała, co do zasady swoją odpowiedzialność za szkody wywołane zdarzeniem z dnia 14 kwietnia 2013 roku oraz wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 9.731,44 zł.

W dniu 2 stycznia 2014 roku poszkodowany zawarł z powódką umowę przelewu wierzytelności z tytułu szkody wynikającej ze zdarzenia z dnia 14 kwietnia 2013 roku, zbywając ją za kwotę 700,00 zł.

Pozwana zarejestrowała szkodę pod numerem (...). Podejmując decyzję o wypłacie odszkodowania pozwana decyzją z dnia 25 czerwca 2013 roku przyznała poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 9.731,44 zł.

Uzasadniony koszt naprawy pojazdu K. (...) po szkodzie z dnia 14 kwietnia 2013 roku przy użyciu części oryginalnych wynosił 13.460,49 zł netto. Na rynku nie występowały części typu Q, a użycie części używanych nie pozwalało na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody.

Powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 3.923,56 zł w terminie 10 dni od otrzymania wezwania. Wezwanie zostało doręczone w dniu 3 lutego 2014 roku.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał, iż powództwo zasługuje na uwzględnienie do kwoty 3.729,05 zł stanowiącej różnicę pomiędzy uzasadnionymi kosztami naprawy pojazdu ustalonymi na kwotę 13.460,49 zł, a wypłaconym przez pozwaną odszkodowaniem w wysokości 9.731,44 zł. Sąd wskazał, że z ustalonego materiału dowodowego, w szczególności z opinii biegłego wynikało, że poszkodowana zaniżyła wypłacone poszkodowanemu odszkodowanie. Oceniając podniesiony przez pozwaną zarzut braku legitymacji czynnej strony powodowej Sąd uznał go za nieuzasadniony wskazując, iż umowa przelewu wierzytelności nr (...) zawierała indywidualizację wierzytelności, w umowie oznaczono cedenta, cesjonariusza oraz dłużnika. Umowa cesji spełniała wymogi określone w art. 509 i nast. kc i była skuteczna. W jej następstwie powódka uzyskała legitymację czynną do wystąpienia z roszczeniem o odszkodowanie w stosunku do pozwaną. Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowił art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o Ubezpieczeniach Obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. W zakresie odsetek Sąd uznał, iż powództwo zasługuje na uwzględnienie od dnia 14 lutego 2014 roku. Sąd wskazał, że w sytuacji gdy poszkodowany nie kwestionował wysokości przyznanego mu odszkodowania, pozwana nie znajdowała się w zwłoce w spełnieniu świadczenia do czasu wezwania jej do zapłaty. Z tego względu powódce przysługiwały odsetki dopiero od dnia następnego po wyznaczonym terminie zapłaty. Wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwaną w dniu 3 lutego 2014 roku, a zatem dziesięciodniowy termin płatności upływał w dniu 13 lutego 2014 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc, zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań Sąd stosunkowo rozdziela koszty procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając powyższy wyrok w części, tj. co do pkt 2 w zakresie, w jakim Sąd oddalił powództwo co do odsetek ustawowych od zasądzonej wyrokiem kwoty za okres od dnia 17 maja 2013r. do dnia 14 lutego 2014r. Zaskarżonemu orzeczeniu powódka zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 481 kc, w zw. z art. 817 par. 1 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach

obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez ich niezastosowanie, co skutkowało oddaleniem powództwa w zakresie żądania odsetek od zasądzonej kwoty za w/w okres.

Powódka, mając na uwadze powyższe, wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwoty 362,59 zł tytułem odsetek za opóźnienie na podstawie art. 481 par. 1 kc w zw. z art. 817 par. 1 kc.

Nadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za drugą instancję oraz o ponowne rozstrzygnięcie o kosztach procesu za I instancję.

Strona pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy dokonał w sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, który został prawidłowo oceniony. Ustalenia Sądu I Instancji Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne.

W apelacji podniesiony został jeden zarzut, a mianowicie zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 481 kc w zw. z art. 817 par. 1 kc i w związku z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Powódka wskazała, że w sytuacji gdy poszkodowany zgłosił zdarzenie skutkujące powstaniem odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego w dniu 16 kwietnia 2013 roku, to termin zaspokojenia roszczeń odszkodowawczych poszkodowanego upłynął dla pozwanego ostatecznie z dniem 16 maja 2013 roku i od dnia następnego pozwany pozostawał w zwłoce ze spełnieniem świadczenia dochodzonego pozewem.

Takie stanowisko byłoby zasadne, gdyby poszkodowany zgłaszając pozwanemu zdarzenie skutkujące powstaniem odpowiedzialności ubezpieczeniowej pozwanego wskazał wysokość poniesionej szkody.

Tymczasem w ustalonym i niekwestionowanym przez strony stanie faktycznym sprawy wynika, że poszkodowany zgłaszając szkodę nie określił jej wysokości, a po przyznaniu mu odszkodowania w wysokości 9.731,44 zł, co nastąpiło decyzją z dnia 25 czerwca 2013 roku w żaden sposób nie komunikował pozwanemu, że wypłacone odszkodowanie nie pokrywa w całości poniesionej szkody.

Powyższe nastąpiło dopiero w piśmie z dnia 30 stycznia 2014 roku, w którym powód jako nabywca wierzytelności z tytułu szkody w pojeździe marki K. (...) powstałej na skutek zdarzenia z dnia 14 kwietnia 2013 roku, wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 3.923,56 zł wraz z odsetkami od dnia 17 maja 2013 roku w terminie 10 dni od dnia doręczenia wezwania.

Wezwanie powyższe jak wynika z akt sprawy doręczone zostało pozwanej w dniu 3 lutego 2014 roku.

Zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W wypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust.1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie

odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

Na tle przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, aktualnie judykatura wykształciła pogląd, zgodnie z którym o ile uprawniony do świadczeń dokonując zgłoszenia szkody wskaże konkretną kwotę do uiszczenia której wzywa ubezpieczyciela, to zdarzenie to należy oceniać na podstawie art. 455 kc w zw. z art. 481 par. 1 kc jako inicjujące bieg terminu oznaczonego dla ubezpieczyciela w art. 14 ust. 1 ustawy do spełnienia świadczenia w terminach określonych tym przepisem. Terminowy charakter świadczenia ubezpieczyciela, o czym mowa w art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku, należy odczytywać w ten sposób, że ubezpieczyciel popada w opóźnienie, jeżeli nie spełni w terminie miesięcznym świadczenia, które zostało mu zgłoszone kwotowo. Nie pozostaje natomiast w opóźnieniu, co do kwot nieobjętych jego „decyzją” jeżeli poszkodowany po jej otrzymaniu lub wcześniej nie określił kwotowo swojego roszczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 12.06.2014 roku I ACa 137/14 LEX 1493801, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 20.03.2014 I ACa 849/13 LEX 1451596, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 26.06.2015 I ACa 546/15 LEX 1770698).

W takim kierunku wypowiedział się też Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 6.07.1998 roku III CKN 315/98 OSNC 2000/2/31 wskazując, że z chwilą wypłacenia kwoty ustalonej przez ubezpieczyciela obowiązek wypowiedzenia się odnośnie tego, czy jest ona odpowiednia powraca do wierzyciela (poszkodowanego uprawnionego z ubezpieczenia OC). Od chwili zgłoszenia przez niego żądania dalszych roszczeń zakład ubezpieczeń pozostaje w opóźnieniu, o ile oczywiście roszczenia te będą uzasadnione.

W świetle powyższego wskazać należy, że żądanie przyznania odsetek od dnia 17 maja 2013 roku byłoby zasadne, o ile poszkodowany w trakcie postępowania likwidacyjnego wskazałby wysokość poniesionej szkody. Powyższego poszkodowany nie uczynił, ani w zawiadomieniu o szkodzie, ani też w toku postępowania likwidacyjnego bezpośrednio po otrzymaniu decyzji o wysokości przyznanego odszkodowania. Zgłoszenie dodatkowych roszczeń dokonane zostało dopiero w piśmie z dnia 30 stycznia 2014 roku, które doręczone zostało pozwanej w dniu 3.02.2014r. i w którym wyznaczono 10-dniowy termin do spełnienia świadczenia. Dopiero zatem po upływie tak wyznaczonego terminu pozwana pozostawała w opóźnieniu z zapłatą pozostałej kwoty odszkodowania.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego i na mocy art. 385 kpc oddalił apelację.

SSO Barbara Przybyła SSO Iwona Wańczura SSR (del.) Małgorzata Popiół